

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4619/2553

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 148, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 8, ป.วิ.พ. มาตรา 145

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องคดีหลังอ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยเนื่องจากจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่ อันเป็นคนละเหตุกับคดีก่อนที่อ้างว่าโจทก์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง มีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่า 30 วัน การที่โจทก์ฟ้องคดีหลังซึ่งเป็นคดีล้มละลายเช่นเดียวกับคดีก่อนจึงมิได้เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีก่อนซึ่งมีคำพิพากษาลงถึงที่สุดให้ยกฟ้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษาตามยอมให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็น รายเดือน กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือน นับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่ได้สั่งคืน หลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดี แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่นซึ่งเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่เพียงพอชำระหนี้โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว จำเลยยังคงเป็นหนี้โจทก์คำนวณถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท จำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การว่า จำเลยประกอบกิจการผลิตที่นอนฟองน้ำจำหน่ายใช้ชื่อทางการค้าว่า "ร้านที่นอนรุ่งโรจน์" มีกำไรจากการประกอบกิจการดังกล่าวไม่ต่ำกว่าเดือนละ 300,000 บาท จำเลยสามารถหาเงินมาชำระหนี้โจทก์ได้โจทก์เคยยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายมาครั้งหนึ่งแล้วในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ซึ่งศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ขอให้ยกฟ้องศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้วมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลย เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าจำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือนเดือนละไม่น้อยกว่า 30,000 บาท กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือนนับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่สั่งคืนหลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้

คำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องคดีนี้เป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดีและสืบหาทรัพย์สินของจำเลยโดยยื่นคำขอตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินของจำเลยที่สำนักงานที่ดินซึ่งจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่แล้วไม่พบว่าจำเลยมีกรรมสิทธิ์ที่ดินแต่อย่างใด และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีของศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 29046/2540 ซึ่งเป็นที่ดินจำนวน 8 แปลงพร้อมสิ่งปลูกสร้างอันเป็นทรัพย์จำนองและไม่พอชำระหนี้แก่โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว กรณีต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 8 (5) มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องเข้ากับคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางหรือไม่ เห็นว่า คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 รวมต้นเงินและดอกเบี้ยเป็นเงิน 5,808,985.85 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 1,000,000 บาท โจทก์ได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่น้อยกว่าสองครั้งซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวันและจำเลยได้รับหนังสือทวงถามแล้วแต่จำเลยไม่ชำระหนี้นอกจากนี้จำเลยถูกกรมสรรพากรยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 ตำบลสามเสนใน (บางซื่อฝั่งใต้) อำเภอดุสิต (บางซื่อ) กรุงเทพมหานคร ซึ่งติดจำนองสถาบันการเงินอื่นในวงเงิน 15,000,000 บาท จำเลยไม่มีทรัพย์สินอื่น ที่ดินจำนองดังกล่าวไม่พอชำระหนี้จำนอง หนี้ค่าภาษีอากรและหนี้โจทก์ จึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยนำสืบได้ว่า จำเลยมีที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 มีราคามากกว่าหนี้ที่ค้างชำระแก่โจทก์และหนี้จำนองรวมกัน กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว คดีถึงที่สุดแล้วส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลแพ่งในคดีเดียวกันซึ่งคำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดีแล้ว แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้ และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่น ซึ่งทรัพย์ที่ยึดเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่พอชำระหนี้แก่เจ้าหนี้โจทก์ผู้รับจำนอง ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย เห็นว่า แม้คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้ โจทก์จะนำหนี้ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลในคดีเดียวกันมาฟ้องจำเลย และมีประเด็นอย่างเดียวกันว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ก็ตาม แต่เหตุที่อ้างว่าจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้เป็นคนละเหตุกัน ประกอบกับทรัพย์จำนองที่จำเลยนำสืบและเป็นเหตุให้ศาลวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ในคดีดังกล่าว จำเลยได้โอนขายให้แก่บุคคลภายนอกเพื่อชำระหนี้สถาบันการเงินอื่นไปแล้ว โจทก์ฟ้องคดีนี้อ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยโดยจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นฟ้องโจทก์คดีนี้จึงมิได้รื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องเข้ากับคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พินิจพิจารณาค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ. ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษา

ศาลฎีกาที่ 4619/2553 ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายวัฒนา จิวจินดา จำเลย ป.วิ.พ. ม. 148 โจทก์ฟ้องคดีหลังอ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยเนื่องจากจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่ อันเป็นคนละเหตุกับคดีก่อนที่อ้างว่าโจทก์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง มีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่า 30 วัน การที่โจทก์ฟ้องคดีหลังซึ่งเป็นคดีล้มละลายเช่นเดียวกับคดีก่อนจึงมิได้เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีก่อนซึ่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 ไม่เป็นฟ้องซ้ำ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษามาโดยยอมให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือน กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือน นับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่ได้สั่งคืน หลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดี แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่นซึ่งเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่เพียงพอชำระหนี้โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว จำเลยยังคงเป็นหนี้โจทก์จำนวนถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท จำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มียกฟ้องคดีของจำเลยเพื่อยกฟ้องคดีขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การว่า จำเลยประกอบกิจการผลิตทีนออนฟองน้ำจำหน่ายใช้ชื่อทางการค้าว่า "ร้านทีนออนรุ่งโรจน์" มีกำไรจากการประกอบกิจการดังกล่าวไม่ต่ำกว่าเดือนละ 300,000 บาท จำเลยสามารถหาเงินมาชำระหนี้โจทก์ได้ โจทก์เคยยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายมาครั้งหนึ่งแล้วในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ซึ่งศาลมีคำพิพากษายกฟ้องขอให้ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้วมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลย เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษามาโดยยอมคดีศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือนเดือนละไม่น้อยกว่า 30,000 บาท กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือน นับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่สั่งคืนหลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้ จำนวนยอดหนี้ถึงวันฟ้องคดีนี้เป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดีและสืบหาทรัพย์สินของจำเลยโดยยื่นคำขอตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินของจำเลยที่สำนักงานที่ดินซึ่งจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่แล้วไม่พบว่าจำเลยมีกรรมสิทธิ์ที่ดินแต่อย่างใด และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีของศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 29046/2540 ซึ่งเป็นที่ดินจำนวน 8 แปลง พร้อมสิ่งปลูกสร้างอันเป็นทรัพย์จำนองและไม่พอชำระหนี้แก่โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว กรณีต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 8 (5) มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลาย

กลางหรือไม่ เห็นว่า คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 รวมต้นเงินและดอกเบี้ยเป็นเงิน 5,808,985.85 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 1,000,000 บาท โจทก์ได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่น้อยกว่าสองครั้งซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และจำเลยได้รับหนังสือทวงถามแล้ว แต่จำเลยไม่ชำระหนี้ นอกจากนี้จำเลยถูกกรมสรรพากรยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 ตำบลสามเสนใน (บางซื่อฝั่งใต้) อำเภอดุสิต (บางซื่อ) กรุงเทพมหานคร ซึ่งติดจำนองสถาบันการเงินอื่นในวงเงิน 15,000,000 บาท จำเลยไม่มีทรัพย์สินอื่น ที่ดินจำนองดังกล่าวไม่พอชำระหนี้จำนอง หนี้ค่าภาษีอากรและหนี้โจทก์ จึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยนำสืบได้ว่า จำเลยมีที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 มีราคาสูงกว่าหนี้ที่ค้างชำระแก่โจทก์และหนี้จำนองรวมกัน กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว คดีถึงที่สุดแล้วส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลแพ่งในคดีเดียวกันซึ่งคำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดีแล้ว แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้ และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่น ซึ่งทรัพย์ที่ยึดเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่พอชำระหนี้แก่เจ้าหนี้โจทก์ผู้รับจำนอง ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย เห็นว่า แม้คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้ โจทก์จะนำหนี้ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลในคดีเดียวกันมาฟ้องจำเลย และมีประเด็นอย่างเดียวกันว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ก็ตาม แต่เหตุที่อ้างว่าจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้เป็นคนละเหตุกัน ประกอบกับทรัพย์จำนองที่จำเลยนำสืบและเป็นเหตุให้ศาลวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ในคดีดังกล่าว จำเลยได้ออขายให้แก่บุคคลภายนอกเพื่อชำระหนี้สถาบันการเงินอื่นไปแล้ว โจทก์ฟ้องคดีนี้อ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยโดยจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นฟ้องโจทก์คดีนี้จึงมิได้รื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พิกษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ.(ณรงค์ ทองจีน-สมศักดิ์ จันทรา-พิชัย อภิชาติอำมฤต)แหล่งที่มาเนติบัณฑิตยสภาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุปัญหาเกี่ยวกับฟ้องซ้ำในคดีล้มละลาย เป็นที่สงสัยกันว่า การรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยมาแล้วโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน อันจะเป็นฟ้องซ้ำในคดีล้มละลายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 นั้น มีข้อพิจารณาตรงไหนอย่างไร ในปัญหานี้ เมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 ที่บัญญัติว่า "ในการพิจารณาคดีล้มละลายตามคำฟ้องของเจ้าหนี้นั้น ศาลต้องพิจารณาเอาความจริงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 หรือมาตรา

10..." บทบัญญัติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าในการพิจารณาว่าคำฟ้องล้มละลายคดีหลังจะเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนหรือไม่เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุด ในคดีก่อนศาลได้พิจารณาในประเด็นเกี่ยวกับความจริงตามมาตรา 9 หรือมาตรา 10 แล้วแต่กรณีแล้วหรือไม่ กล่าวคือ หนี้ที่โจทก์นำมาเป็นมูลฟ้องขอให้ล้มละลาย และความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของลูกหนี้ มิใช่ขึ้นอยู่กับหนี้ที่เจ้าหนี้นำมาเป็นมูลฟ้องขอให้จำเลยล้มละลายเท่านั้น เห็นได้ชัดจากคำพิพากษาฎีกาที่หมายเหตุนี้ แม้มูลหนี้ที่โจทก์นำมาเป็นมูลฟ้องขอให้ล้มละลายคดีนี้ เป็นมูลหนี้เดียวกับคดีก่อนที่โจทก์เคยนำไปเป็นมูลฟ้องขอให้จำเลยล้มละลายมาแล้ว แต่เมื่อคดีดังกล่าวศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องเพราะข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว มิได้พิพากษายกฟ้องในเรื่องความจริงแห่งหนี้ที่นำมาฟ้อง โจทก์ก็ยังอาจนำหนี้นั้นมาฟ้องขอให้จำเลยล้มละลายได้อีก หากประเด็นในเรื่องความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของลูกหนี้ในคดีนี้กับคดีก่อนมิได้อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ดังที่คำพิพากษาฎีกาที่หมายเหตุนี้วินิจฉัยว่า เป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่นั้นเอง ขอให้สังเกตว่าหากศาลยกฟ้องคดีล้มละลายเรื่องก่อนเกี่ยวกับความจริงแห่งหนี้ที่นำมาฟ้องและคดีถึงที่สุด หากโจทก์นำหนี้ดังกล่าวมาฟ้องจำเลยขอให้ล้มละลายอีก แม้เหตุแห่งความมีหนี้สินล้นพ้นตัวจะอาศัยเหตุต่างกัน กรณีเช่นนี้ ก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องฟ้องซ้ำ แต่เป็นกรณีคำพิพากษาผูกพันคู่ความ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 145 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิอ้างมูลหนี้ดังกล่าวมาฟ้องขอให้จำเลยล้มละลายอีกได้ สมชัย ฑิตมาอุตมากรคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษตามยอมให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือน กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือน นับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่ได้สั่งคืน หลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดี แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่นซึ่งเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่เพียงพอชำระหนี้โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว จำเลยยังคงเป็นหนี้โจทก์คำนวณถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท จำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การว่า จำเลยประกอบกิจการผลิตที่นอนฟองน้ำจำหน่ายใช้ชื่อทางการค้าว่า "ร้านที่นอนรุ่งโรจน์" มีกำไรจากการประกอบกิจการดังกล่าวไม่ต่ำกว่าเดือนละ 300,000 บาท จำเลยสามารถหาเงินมาชำระหนี้โจทก์ได้โจทก์เคยยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายมาครั้งหนึ่งแล้วในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ซึ่งศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ขอให้ยกฟ้องศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้วมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลย เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษตามยอมคดีศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือน เดือนละไม่น้อยกว่า 30,000 บาท กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือนนับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม

2540 กับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่สั่งคืนหลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้
คำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องคดีนี้เป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดีและ
สืบหาทรัพย์สินของจำเลยโดยยื่นคำขอตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินของจำเลยที่สำนักงานที่ดิน
ซึ่งจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่แล้วไม่พบว่าจำเลยมีกรรมสิทธิ์ที่ดินแต่อย่างใด และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตาม
หมายบังคับคดีในคดีของศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 29046/2540 ซึ่งเป็นที่ดินจำนวน 8 แปลง
พร้อมสิ่งปลูกสร้างอันเป็นทรัพย์จำนองและไม่พอชำระหนี้แก่โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว กรณี
ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483
มาตรา 8 (5) มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำกับ
คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางหรือไม่ เห็นว่า คดีหมายเลขแดงที่
1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษามาตามยอม
ของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 รวมต้นเงินและดอกเบี้ยเป็นเงิน 5,808,985.85
บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 1,000,000 บาท โจทก์ได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่
น้อยกว่าสองครั้งซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวันและจำเลยได้รับหนังสือทวงถามแล้ว
แต่จำเลยไม่ชำระหนี้นอกจากนี้จำเลยถูกรวมสรรพากรยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 ตำบลสามเสน
ใน (บางซื่อฝั่งใต้) อำเภอดุสิต (บางซื่อ) กรุงเทพมหานคร ซึ่งติดจำนองสถาบันการเงินอื่นในวงเงิน
15,000,000 บาท จำเลยไม่มีทรัพย์สินอื่น ที่ดินจำนองดังกล่าวไม่พอชำระหนี้จำนอง หนี้
ค่าภาษีอากรและหนี้โจทก์ จึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีความสั่ง
พิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย ศาลล้มละลายกลาง
พิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยนำสืบได้ว่า จำเลยมีที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 มีราคามากกว่า
หนี้ที่ค้างชำระแก่โจทก์และหนี้จำนองรวมกัน กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว คดี
ถึงที่สุดแล้วส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษามาตามยอมของศาลแพ่งในคดี
เดียวกันซึ่งคำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดี
แล้ว แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้ และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตาม
หมายบังคับคดีในคดีอื่น ซึ่งทรัพย์ที่ยึดเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่พอชำระหนี้แก่เจ้าหนี้โจทก์
ผู้รับจำนอง ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีความสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของ
จำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย เห็นว่า แม้คดีหมายเลขแดงที่
1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้ โจทก์จะนำหนี้ตามคำพิพากษามาตามยอมของศาลใน
คดีเดียวกันมาฟ้องจำเลย และมีประเด็นอย่างเดียวกันว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ก็ตาม แต่
เหตุที่อ้างว่าจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลาย
กลางกับคดีนี้เป็นคนละเหตุกัน ประกอบกับทรัพย์จำนองที่จำเลยนำสืบและเป็นเหตุให้ศาลวินิจฉัย
ยกฟ้องโจทก์ในคดีดังกล่าว จำเลยได้โอนขายให้แก่บุคคลภายนอกเพื่อชำระหนี้สถาบันการเงินอื่น
ไปแล้ว โจทก์ฟ้องคดีนี้อ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยโดยจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่ง
อย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็น
เหตุที่เกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นฟ้องโจทก์คดีนี้จึงมิได้รื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัย
เหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลาย
และวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดี
หมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

คำฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ. คุณบ๋วยอู่ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ 4619/2553 ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) โจทก์นายวัฒนา จิวจินดาจำเลย ป.วิ.พ. ม. 148 โจทก์ฟ้องคดีหลังอ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยเนื่องจากจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่ อันเป็นคนละเหตุกับคดีก่อนที่อ้างว่าโจทก์มีหนังสือ ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง มีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่า 30 วัน การที่โจทก์ ฟ้องคดีหลังซึ่งเป็นคดีล้มละลายเช่นเดียวกับคดีก่อนจึงมิได้เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีก่อนซึ่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ไม่เป็นฟ้องซ้ำโจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษาตามยอมให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่า จะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเป็น รายเดือน กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือน นับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับคำฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่ได้สั่งคืน หลังจากศาลมีคำพิพากษาจำเลย ไม่ชำระหนี้โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดี แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึด มาชำระหนี้ได้และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่นซึ่งเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่ เพียงพอชำระหนี้โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว จำเลยยังคงเป็นหนี้โจทก์คำนวณถึงวันฟ้องเป็น เงิน 6,929,143.65 บาท จำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีความพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลย เด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การว่า จำเลยประกอบกิจการผลิตที่นอน พองน้ำจำหน่ายใช้ชื่อทางการค้าว่า "ร้านที่นอนรุ่งโรจน์" มีกำไรจากการประกอบกิจการดังกล่าวไม่ ต่ำกว่าเดือนละ 300,000 บาท จำเลยสามารถหาเงินมาชำระหนี้โจทก์ได้โจทก์เคยยื่นฟ้องจำเลย เป็นคดีล้มละลายมาครั้งหนึ่งแล้วในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ซึ่งศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้วมีความพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตาม พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และให้จำเลยใช้คำฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดย หักจากกองทรัพย์สินของจำเลย เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนด ตามที่เห็นสมควร จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริง รับฟังเป็นยุติว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 13068/2540 ซึ่งพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 4,246,561.04 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 3,342,330 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดย ผ่อนชำระเป็นรายเดือนเดือนละไม่น้อยกว่า 30,000 บาท กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 12 เดือน นับแต่วันที่ 3 กรกฎาคม 2540 กับคำฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่สั่งคืนหลังจากศาลมี คำพิพากษาจำเลยไม่ชำระหนี้ คำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องคดีนี้เป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ ขอศาลออกหมายบังคับคดีและสืบหาทรัพย์สินของจำเลยโดยยื่นคำขอตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์ ที่ดินของจำเลยที่สำนักงานที่ดินซึ่งจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่แล้วไม่พบว่าจำเลยมีกรรมสิทธิ์ที่ดิน แต่อย่างใด และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีของศาลแพ่งหมายเลขแดงที่ 29046/2540 ซึ่งเป็นที่ดินจำนวน 8 แปลง พร้อมสิ่งปลูกสร้างอันเป็นทรัพย์จำนองและไม่พอ ชำระหนี้แก่โจทก์ผู้รับจำนองในคดีดังกล่าว กรณีต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 8 (5) มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของ

จำเลยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางหรือไม่ เห็นว่า คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลแพ่งคดีหมายเลขแดงที่ 13068/2540 รวมต้นเงินและดอกเบี้ยเป็นเงิน 5,808,985.85 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 1,000,000 บาท โจทก์ได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ไม่น้อยกว่าสองครั้งซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และจำเลยได้รับหนังสือทวงถามแล้ว แต่จำเลยไม่ชำระหนี้ นอกจากนี้จำเลยถูกกรมสรรพากรยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 ตำบลสามเสนใน (บางซื่อฝั่งใต้) อำเภอดุสิต (บางซื่อ) กรุงเทพมหานคร ซึ่งติดจำนองสถาบันการเงินอื่นในวงเงิน 15,000,000 บาท จำเลยไม่มีทรัพย์สินอื่น ที่ดินจำนองดังกล่าวไม่พอชำระหนี้จำนอง หนี้ค่าภาษีอากรและหนี้โจทก์ จึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยนำสืบได้ว่า จำเลยมีที่ดินโฉนดเลขที่ 13440 มีราคามากกว่าหนี้ที่ค้างชำระแก่โจทก์และหนี้จำนองรวมกัน กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว คดีถึงที่สุดแล้วส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลแพ่งในคดีเดียวกันซึ่งคำนวณยอดหนี้ถึงวันฟ้องเป็นเงิน 6,929,143.65 บาท โจทก์ขอศาลออกหมายบังคับคดีแล้ว แต่จำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้ และจำเลยถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีในคดีอื่น ซึ่งทรัพย์ที่ยึดเป็นทรัพย์ติดจำนองและไม่พอชำระหนี้แก่เจ้าหนี้โจทก์ผู้รับจำนอง ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย เห็นว่า แม้คดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้ โจทก์จะนำหนี้ตามคำพิพากษาตามยอมของศาลในคดีเดียวกันมาฟ้องจำเลย และมีประเด็นอย่างเดียวกันว่า จำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ก็ตาม แต่เหตุที่อ้างว่าจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลางกับคดีนี้เป็นคนละเหตุกัน ประกอบกับทรัพย์จำนองที่จำเลยนำสืบและเป็นเหตุให้ศาลวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ในคดีดังกล่าว จำเลยได้ออนขายให้แก่บุคคลภายนอกเพื่อชำระหนี้สถาบันการเงินอื่นไปแล้ว โจทก์ฟ้องคดีนี้อ้างเหตุความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยโดยจำเลยไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้โจทก์ได้และจำเลยถูกเจ้าหนี้อื่นยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นฟ้องโจทก์คดีนี้จึงมิได้รื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับเหตุในคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ 1293/2547 ของศาลล้มละลายกลาง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พินิจฉัยยืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ.

องค์คณะ

ณรงค์ ทองจีน · สมศักดิ์ จันทรา · พิชัย อภิชาติอำมฤต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4619/2553>